

Vempelse bør have en almindelig Karakter. Det bør være Vempelser paa et vist Omraade, der komme alle dem, der ere indenfor dette Omraade, til Gode, men det bør ikke være Vempelser, der stilles op i en saadan Form og under saadanne Betingelser, at de ramme i Flæng og tilfældigvis, at det kun bliver enkelte Personer og enkelte Tilfælde, der komme til at nyde Godt af dem. Det er navnlig det, jeg har at indvende imod det Forslag, der her foreligger. Det vil erindres, at Forslaget blev indbragt i Folkethinget af Følgehingsmanden for Præsto Amis 6te Valgfreds (Wojen) tilligemed 7—8 andre Følgehingsmænd, og dette Forslag lod i al sin Simpelhed saaledes: „I Lidsrummet fra 11te December 1886 indtil 1ste Juli 1889 ophæves Stempelafgiften af Obligationer, udstedte med Pant i faste Eiendomme“, og „For samme Lidsrum ophæves alle Thinglæsningsgebyrer for de samme Obligationer“. Se, det var et Forslag, jeg kan forstaa, det er korrekt og simpelt, det vil sige, at i Lidsrummet til 1889 skal der gives Eiendomsbedderne den Vettelse, at, naar de ere nødte til at konvertere Laan eller optage Laan, slippe de for Stempelafgift og Thinglæsningsgebyrer. Men naar vi nu se paa Lovforslaget i den Skikkelse, det ved Behandlingen i det andet Thing har faaet, vil man forbauses over de efter min Mening meget uheldige Forandringer, der ere foregaaede med det. Saaledes som Lovforslaget foreligger nu, vil det efter min Mening medføre en hel Del Ubilligheder og ligefremme Uretfærdigheder, og det vil være Kilden til en høi Grad af Misfornøielse. Jeg maa tillade mig i den Henseende at se et Dødblik paa den Betænkning, som er afgivet i Folkethinget, og som jo danner Grundlaget for Lovforslaget, eller rettere, den danner ikke Grundlaget for Lovforslaget, som det foreligger, fordi der i Lovforslaget staar noget ganske Andet, end hvad Betænkningen egentlig mener. Betænkningen gaar jo ud fra den Tanke, at paa Grund af de særdeles favorable Pengeforhold, vi have for Tiden, tænker man at være Anledning, for Gier af Eiendomme til at faae billigere Prioriteter end dem, de have, altsaa at konvertere, og — siger, saa Betænkningen — det er Noget, som er heldigt for Folk; men, staar der videre, det maa efter Omstændighederne anses for urigtigt at lade den Indtægt, som Statskassen derved faar, paahvile Debitor. Det er nu Noget, jeg aldeles ikke kan forstaa. Altsaa, naar en Mand er svært i Knive og maa optage Laan til høie Renter, saa siger man, er der ikke noget Urigtigt i at lade disse Udgifter til Statskassen paahvile ham,

men er han saa heldig at kunne faae en billigere Prioritet i sin Eiendom end den, han har, er det urigtigt at beburde ham med disse Udgifter; det kan jeg ikke forstaa. Det er aldeles, som om man vilde sige: Naar en Kjøbmand har gjort et heldigt Indkjøb af nogle Varer, er det ubilligt at lade ham betale Told, saa skal han slippe for Told. Det er der ingen Mening i. Jeg finder i det Hele taget, at det er en besynderlig Grund til Skattelempler, at en Mand kan faae billigere Penge, end han har havt. Dernæst gaar Betænkningen ud paa at indskrænke det oprindelige Lovforslag, det Lovforslag, jeg tillod mig at oplæse for, idet man siger, at Lovforslaget kun skal omfatte saadanne Tilfælde, hvor ældre Laan ombyttes med andre paa i det Hele for Debitor gunstigere Betingelser; i det Tilfælde, han kan opnaa Laan, paa gunstigere Betingelser, skal han være fri for Stempel- og Thinglæsningsgebyrer; men kan han ikke opnaa gunstigere Betingelser — sæt, hans Laan er bleven opsagt, og han skal give høiere Rente — saa faar han ikke Begunstigelse. Jeg veed ikke, om Noget kan forstaa dette Resonnement; jeg kan det ikke. Nu maa jeg imidlertid dog bemærke, at naar Betænkningen gaar ud fra denne Opfattelse, er Lovforslaget ikke affattet i Overensstemmelse dermed, idet nemlig Lovforslaget i sine første Linier siger: Obligationer, som udstedes i Finantsaarene 1887—88 og 1888—89 med Pant i faste Eiendomme, fritages for Stempelafgift i det Omfang, i hvilket disse Obligationer træde i Stedet for ældre Obligationer i samme Eiendom, udstedte af samme Debitor. Der staar jo ikke Noget om det, Betænkningen peger paa, nemlig, at Debitor skal faae det ældre Laan ombyttet mod andre paa for ham i det Hele gunstigere Betingelser. Det anser jeg nu for en Fordel ved Lovforslaget, at det ikke staar der, thi saaledes i Lovforslagets 1ste Punktum nu er affattet, kan en Mand, der f. Ex. svarer 4 pCt. af et Laan og har faaet det opsagt, og nu skal have andre Penge, som han maaske skal give 5 pCt. for, komme ind under Begunstigelsen. Han slipper for at betale Stempel- og Thinglæsningsgebyr, Noget, som jeg anser for rigtig, og som ogsaa er konsekvent efter den Form, hvori Lovforslaget oprindeligt blev fremlagt af de Herrer, som jeg tillod mig at nævne for. Men dernæst staar der en høist mærkelig og uheldig Bestemmelse i samme Punktum af Lovforslaget, at nemlig Begunstigelsen gives, naar den nye Obligation, der udstedes i Stedet for en ældre, udstedes af samme Debitor. Det vil altsaa sige, at den samme Gier af Eiendom